

نامه عبیدالله بن زیاد به عمر بن سعد مبنی بر سختگیری بر امام حسین (ع)

پس از آن که عمر بن سعد وارد کربلا گردید، پیکی به نزد امام حسین علیه السلام فرستاد و از آن حضرت پرسش کرد که به چه منظوری به این دیار روی آورده است...

پس از آن که عمر بن سعد وارد کربلا گردید، پیکی به نزد امام حسین علیه السلام فرستاد و از آن حضرت پرسش کرد که به چه منظوری به این دیار روی آورده است و امام حسین علیه السلام در پاسخ فرمود: آمدن من به این سرزمین به خاطر دعوت همشهری های شما بوده است که با ارسال هزاران نامه، مرا به سوی خود خواندند. هم اینک اگر از ادامه حرکت من ناخرسندید، من اصراری بر آن ندارم و حاضرم برگردم.

عمر بن سعد پس از دریافت پاسخ امام حسین علیه السلام دلگرم و به ایجاد صلح و سازش امیدوار گردید. از آن پس میان امام حسین علیه السلام و عمر بن سعد، پیام های دیگری نیز مبادله و موجب فروکش کردن حساسیت های ابتدایی و کاستن خصومت طرفین شد.

اما عبیدالله بن زیاد، عامل یزید بن معاویه در کوفه که بر جریان کربلا و نحوه رفتار عمر بن سعد با امام حسین علیه السلام اشراف و نظارت داشت، حاضر به مصالحه و پایان ماجرا بدون خونریزی نبود و تلاش می کرد که این امر را سخت تر و حادثه تر نماید. بدین جهت، در هفتم محرم نامه ای برای عمر بن سعد نوشت و به وی دستور داد که بر امام حسین علیه السلام سخت گیرد و میان وی و آب فرات حایل گردد و نگذارد که آن حضرت و یارانش از رود فرات استفاده کنند تا در فشار قرار گرفته و تسلیم گردند.

عمر بن سعد که به خاطر دلبستگی به حکومت "ری" حاضر به انجام هر کاری شده بود، فرمان عبیدالله را بی درنگ به اجرا درآورد و عمرو بن حجاج زبیدی را با پانصد سواره نظام، موکل آب فرات نمود تا از دسترسی یاران امام حسین علیه السلام به شریعه فرات جلوگیری نماید. سپاهیان عمر بن سعد از روز هفتم محرم با شدت تمام از آب فرات مراقبت کرده و مانع دستیابی یاران امام حسین علیه السلام به آن شدند.

ولیکن علیرغم سخت گیری و تلاش پی گیر آنان، یاران امام حسین علیه السلام تا شب عاشورا از تاریکی شب استفاده کرده و خود را به رود فرات رسانیده و آب خیمه ها را تامین می کردند. حضرت عباس بن علی علیه السلام که در دلیری، غیرت و وفاداری، ضرب المثل دوستان و دشمنان بود در آبرسانی خیمه ها پیشگام و بسیار کوشا بود. [۱]

پی نوشت:

1. نک: الارشاد (شیخ مفید)، ص 434؛ بحارالانوار (علامه مجلسی)، ج 44، ص 315 و ص 389؛ کشف الغمه (علی بن عیسی اربلی)، ج 2، ص 226 و منتهی الآمال (شیخ عباس قمی)، ج 1، ص 335.

منبع: نرم افزار دایرة المعارف چهارده معصوم علیهم السلام